

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Ταμείο
Περιφερειακής Ανάπτυξης

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΕΙΡΑΙΑ

Τριετές Ευρωπαϊκό Πρόγραμμα 2018-2020

Η δυναμική του Ελληνικού Λόγου στο Θέατρο 2019

Μάρτιος - Απρίλιος - Μάιος
Δεύτερος χρόνος

10 νεοελληνικά κείμενα
3 κεντρικές παραστάσεις
7 θεατρικά αναλόγια

Ακολουθείστε μας σε ένα ζωντανό, δημιουργικό, και ξεχωριστό «Μάθημα Θεάτρου».

πώς φτιάχνεται μια θεατρική παράσταση;

Παρακολουθείστε πως χτίζεται μια θεατρική παράσταση μέσα από μια σειρά ανοιχτών προβών

Εμβληματικά έργα της νεοελληνικής δραματουργίας, παράλληλα με νεότερα έργα, συμπεριλαμβάνοντας και τις πρώτες άπαιχτων έργων νέων συγγραφέων θα παρουσιαστούν φέτος στο δεύτερο χρόνο του **Τριετούς Ευρωπαϊκού Προγράμματος 2018-2020 - Η δυναμική του Ελληνικού Λόγου στο Θέατρο 2019.**

Θέμα του φετινού, δεύτερου Φεστιβάλ, είναι η ανάδειξη της θεματολογίας του μεταπολεμικού ελληνικού θεατρικού κειμένου, το καθρέφτισμα των ευρύτερων κοινωνικών και ιστορικών εξελίξεων της αντίστοιχης περιόδου στην νεοελληνική θεατρική γραφή, καθώς και παρουσίαση ζητημάτων δραματουργίας γύρω από την οποία οι δημιουργοί θα αναπτύξουν τη σκέψη τους.

Το Δημοτικό Θέατρο Πειραιά οραματίζεται με επιμονή και θεμελιώνει την παρουσία του ως ένας πολιτιστικός οργανισμός βαθιάς πνοής και ανοιχτών οριζόντων. Το άνοιγμα προς τους πολίτες, η μέριμνα για τους ανθρώπους του θεάτρου και τους συγγραφείς, η παιδευτική αποστολή του θεάτρου, καθώς και ανάδυση των νέων δημιουργικών δυνάμεων είναι οι κατευθύνσεις της καλλιτεχνικής μας στόχευσης και στρατηγικής.

Το φεστιβάλ «Η δυναμική του Ελληνικού Λόγου στο Θέατρο» συμπυκνώνει με ενάργεια αυτή την πολύπλευρη φιλοσοφία μας. Χτίζει μια γέφυρα ανάμεσα στη σκηνή και την πλατεία, ενθαρρύνοντας τη

δημιουργική εμπλοκή των θεατών στη θεατρική διαδικασία μέσα από ένα ανοιχτό workshop-in-progress.

Μέσα από το Φεστιβάλ Η δυναμική του Ελληνικού Λόγου στο Θέατρο 2019 σας προσκαλούμε να ανακαλύψετε τον μηχανισμό της θεατρικής πράξης εκ των έσω, προσφέροντας τη μοναδική ευκαιρία να παρακολουθήσετε πώς φτιάχνεται μια θεατρική παράσταση και να ακολουθήσετε τη διαδρομή της μέσα από μια σειρά ανοιχτών προβών.

Μια διαδρομή στα άδυτα του θεάτρου με συνοδοιπόρους συγγραφείς, σκηνοθέτες, ηθοποιούς, σκηνογράφους, ενδυματολόγους, φωτιστές.

Το Δημοτικό Θέατρο Πειραιά, είναι ένας ζωντανός οργανισμός σε αμοιβαία και διαρκή επικοινωνία με τη θεατρική κοινότητα, τους δημιουργούς, αλλά και με την ίδια την κοινότητα. Έχοντας θέσει ως αποστολή μας να αποτελέσουμε μια δίοδο πολιτισμού και παιδείας, προσανατολισμένη στα επίκαιρα δημιουργικά ρεύματα, στους νέους αλλά και σε όλους τους πολίτες, διεκδικήσαμε και υλοποιούμε ένα τριετές πρόγραμμα μέσω του οποίου κυφορείται η θεατρική συνείδηση ως παρακαταθήκη για τον σύγχρονο πολιτισμό. Νίκος Διαμαντής

Το Δημοτικό Θέατρο Πειραιά, διοργανώνει ένα Φεστιβάλ μεταπολεμικού νεοελληνικού έργου τώρα, με τον χαρακτήρα του επείγοντος με ένα καίριο ερώτημα: «Γιατί ελληνικός λόγος σήμερα;». Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι ότι επιχειρούμε να θέσουμε ερωτήματα, να ψάξουμε απαντήσεις, να προκαλέσουμε έναν ευρύ και απενεχοποιημένο διάλογο. Να παρακολουθήσουμε, να καταγράψουμε και να αποκρυπτογραφήσουμε τη σταδιακή αλλαγή στον τρόπο και στο είδος της θεατρικής επικοινωνίας, της μεταφοράς δηλαδή του μηνύματος στον αποδέκτη. Να επιχειρήσουμε μια αποτίμηση της αλλαγής. Να επαναξιολογήσουμε τους κώδικες γραφής. Να ψηλαφήσουμε την κοινωνική αλλαγή ως συγχρονία και διαχρονία του ελληνικού λόγου.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΤΑ ΕΡΓΑ

Κεντρικές Παραστάσεις

Μήτσος Ευθυμιάδης Ο Φονιάς (1981)

Σκηνοθεσία: Κίρκη Καραλή

Σκηνικά - Κουστούμια Λίλη Πεζανού

Μουσική Νίκος Βασιλείου

Φωτισμοί Άννα Σμπώκου

Παίζουν οι ηθοποιοί:

- Κωνσταντά Μαρία
- Μαυράκης Νίκος

- Παπακώστας Λευτέρης
- Ρόκκος Βαγγέλης

Αρχές δεκαετίας του '80. Μια μέρα με βροχή σε ένα μικροαστικό σπίτι, τέσσερις ήρωες έρχονται αντιμέτωποι με το ένοχο παρελθόν τους κρυμμένοι πίσω από μάσκες και ταυτότητες σε ένα παιχνίδι ρόλων και ευθυνών. Ο Σάββας μετά την αποφυλάκισή του επισκέπτεται, μαζί με τον πρώην συγκρατούμενό του Ταρζάν, το σπίτι της αδελφής του Μαρίας και του γαμπρού του Γιάννη. Θύτες και θύματα μικρών ενδοοικογενειακών τραγωδιών που στιγματίζουν, συνειδητά ή υποσυνείδητα, τις ανθρώπινες ζωές τους, οι ήρωες του «Φονιά» παλεύουν να υπάρξουν, με όποιο κόστος, μέσα στην κοινωνική, πολιτική και ηθική διαφθορά και τη σήψη ενός κόσμου γεμάτου αβεβαιότητες. Ζώντας εντός και εκτός των τειχών, μέσα στη σιωπή της ενοχής, ο καθένας για τους δικούς του λόγους, βλέπει την αλήθεια να ορθώνεται σα φάντασμα έτοιμο να τον κατασπαράξει ή να τον αφήσει εκτεθειμένο να βασανίζεται χωρίς κάθαρση στην μάταιη ύπαρξή του.

Μ. Τσίτα, Ο Στρατηγός κάνει φασαρία στην πλατεία (2018)

Σκηνοθεσία: Ρούλα Πατεράκη

Σκηνικά - Κουστούμια Λίλη Πεζανού

Μουσική Νίκος Βασιλείου

Φωτισμοί Άννα Σμπώκου

Παίζουν οι ηθοποιοί:

- Γιαννάκου Ελισάβετ
- Δούκα Μαρία- Νεφέλη
- Ζάχαρης Τρύφων
- Κωνσταντά Μαρία
- Μαυράκης Νίκος
- Παπακώστας Λευτέρης
- Παπουτσή Δανάη
- Ρόκκος Βαγγέλης
- Σαρρή Μυρτώ
- Τσικούρας Δημήτρης

Πρόσωπα διαφορετικών βιολογικών φύλων και ηλικιών προσπαθούν να επικοινωνήσουν ουσιαστικά μέσα από τις προσωπικές τους στιγμές ή τις καθημερινές τους ασχολίες. Τα άτομα αυτά, πότε τα παρατηρούμε σε εξωτερικό και πότε σε εσωτερικό χώρο, συνδιαλέγονται με άτομα του περιβάλλοντός τους ή με το διπλανό τους επιχειρώντας μια σύζευξη ουσιαστικής επικοινωνίας. Τα δέκα μονόπρακτα που αποτελούν το έργο θέτουν καίρια ζητήματα τόσο για τις σχέσεις των ανθρώπων μέσα στην κοινωνία όσο και για το ουσιαστικό γεφύρωμα αυτών των χασματικών ανθρώπινων επαφών.

Δ. Κεχαΐδης-Ε. Χαβιαρά, Με δύναμη απ' την Κηφισιά (1994)

Σκηνοθεσία: Νίκος Διαμαντής

Σκηνικά - Κουστούμια Λίλη Πεζανού

Μουσική Νίκος Βασιλείου

Φωτισμοί Άννα Σμπώκου

Παίζουν οι ηθοποιοί:

- Γιαννάκου Ελισάβετ
- Δούκα Μαρία- Νεφέλη
- Παπουτσή Δανάη

- Σαρρή Μυρτώ

Την ανάλαφρη καθημερινότητα τεσσάρων γυναικών των Βορείων προαστίων της δεκαετίας του '90 περιγράφει το ευφρόσυνο κωμικό και υπόγειο δεικτικό αυτό έργο. Μας μιλάει για την ασύδοτη δεκαετία του '90, την αδυναμία ενηλικίωσης, τις βολικές επιλογές ζωής που μας καταδικάζουν στη στασιμότητα. Μας επισημαίνει την μη ανάληψη της ευθύνης του εαυτού μας, τις δυσλειτουργικές σχέσεις στις οποίες επιστρέφουμε με ανόητη ανεδαφικότητα. Και όλα αυτά ενώ το αδυσώπητο γήρας τσακίζει την φιλάρεσκη και εύθραυστη ύπαρξή μας. Τέσσερεις ανεκδιήγητες γυναίκες που καλύπτουν εμμονικά τα πραγματικά τους προβλήματα και παθαίνουν υστερία με τα ανύπαρκτα, καταφέρνουν να μας γίνουν συμπαθείς μέσα από φλυαρίες, υστερίες, εξωτικά ταξίδια, χωρισμούς, λεξοτανίλ, άκρατο καταναλωτισμό, αφήνοντας όμως στο φινάλε μια πικρή επίγευση.

Θεατρικά Αναλόγια

Γ. Σεβαστίκογλου, Αγγέλα (1957)

Δεκαετία του '50. Σε μια Ελλάδα που προσπαθεί να χτίσει τα όνειρά της πάνω στα συντρίμια πολέμων και εμφύλιων σπαραγμών, η Αγγέλα φτάνει στην Αθήνα απόκληρη και ανυπεράσπστη με μόνη της περιουσία τις επιθυμίες και τα όνειρά της για μια καλύτερη ζωή, κλεισμένα σε μια βαλίτσα. Μια αυλή γεμάτη ασφυκτικά αδιέξοδα και μάταιες ελπίδες, μια ταράτσα κάτω από τα αστέρια για να αποδράσουν οι εξομολογήσεις, και μια κάμαρα όπου κρύβεται η τρεμόσβηστη φλόγα του έρωτά της με το Λάμπρο, είναι ο κόσμος της. Ένας κόσμος ηθικά διαβρωμένος και ευάλωτος σε σχέσεις εξάρτησης και απελπισίας. Η Αγγέλα της οδυνηρής αθωότητας, εξήντα χρόνια μετά το πρώτο ανέβασμα του έργου στο θέατρο Βαχτάνγκοφ της Μόσχας, εξακολουθεί να θέτει καίριους και διαχρονικούς προβληματισμούς μέσω των ηθικών διλημάτων που θέτουν τα κοινωνικά συστήματα και οι λειτουργίες τους, αναζητώντας τα βαθύτερα αίτια της απόγνωσης που ενδίδει σε συμβιβασμούς ζωής ή στον ίδιο το θάνατο.

Α. Φλουράκης, Θέλω μια Χώρα (2015)

Το σπαρακτικό αίτημα μιας καινούριας, άθικτης από φθορά και οξείδωση χώρας πραγματεύεται ο Ανδρέας Φλουράκης σε αυτό το έργο ιδιαίτερης γραφής και ιδιόμορφης δραματουργικής φόρμας. Σε ένα έργο χωρίς πρωταγωνιστές ή χαρακτήρες, ο συγγραφέας ορίζει το σκηνικό περιβάλλον που διαδραματίζεται η δράση ως «χώρος :χώρα» και ονοματίζει τους συμμετέχοντες ως «όλοι». Με μια λιτή γραφή μικρών αποσπασματικών φράσεων που όλοι έχουμε ακούσει ή ξεστομίσει θα καταφέρει να πλάσει έναν πυκνό ιστό ποιητικότητας, ακαριαίου τρόμου και ευθύβολου χιούμορ, σαρκάζοντας τη συντέλεια και συνταιριάζοντάς την με την ελπίδα.

Γ. Τσίρος, Τα Αξύριστα Πιγούνια (1996)

Ο αιφνίδιος θάνατος μιας αλλοδαπής στριπτιζέζ γίνεται το φυτίλι που θα πυροδοτήσει τις σχέσεις των Σάββα, Κυριάκου και Μαρινάκη, τριών νοσοκόμων που έρχονται οπτικά αντιμέτωποι με το νεκρό σώμα της όπως οπτικά είχαν συνδεθεί εξαρχής ο καθένας για διαφορετικούς λόγους μαζί της. Το γυμνό της σώμα δεν αποτελεί πια ένα αντικείμενο ηδονικού θαυμασμού αλλά λειτουργεί ως ένα μέσω συνειδητοποίησης μέσα από την οποία αποκαλύπτεται όλο το παρασκήνιο για τις ζωές των τριών προσώπων. Η ανοχή απέναντι στην ανθρώπινη εκμετάλλευση, η σιωπή ως συννενοχή, η ανειλικρίνεια μεταξύ των ατόμων θα επιφέρουν σημαντικές αλλαγές στις ζωές των τριών χαρακτήρων.

Ε. Φιλίππου, Τα Αίματα (2015)

Το έργο Αίματα του Ευθύμη Φιλίππου, δομείται σε μορφή αλληλογραφίας, στις αρχές της δεκαετίας του 1990, μεταξύ δύο «επιστήθιων φίλων», των Δημήτρη Καλαφάτη και Γιώργου Σιμόπουλου, αποβιωσάντων πλέον, με επίκεντρο μία πληγή στο λαιμό του πρώτου που δεν επουλώνεται και αιμορραγεί ανεξέλεγκτα. Γύρω της διαδραματίζονται διάφορα ετερόκλητα περιστατικά από τις ζωές των δύο ανδρών την εποχή εκείνη, μέσα από μία ακανόνιστη εναλλαγή τετριμμένων καθημερινών σκηνών και άκρωσ σουρεαλιστικών και εκκεντρικών

εικόνων. Ανάπηρες οικογενειακές και συζυγικές σχέσεις, αλλόκοτες νοσταλγικές αναμνήσεις και βίαιοι επιάλτες συνθέτουν ένα καλειδοσκοπικό παράδοξων θρυμματισμένων εικόνων, με την απατηλή τελική ειρήνευση -επούλωση της πληγής- να αφήνει μία απροσδιόριστη αίσθηση ασφυξίας και θλίψης.

Π. Σουλτάτου, *Μέρες της Αγίας Βαλπουργίας* (2018)

Ένα γνώριμο τοπίο: το «τυπικό γραφείο» ενός τεχνοκράτη, με κοστούμια και γραβάτες, με χαρτοφύλακες και λάπ-τοπ, όπου αυτός και ο επισκέπτης του, κουβεντιάζουν, πίνουν και ετοιμάζουν τη «μεγάλη δουλειά». Η εισβολή μίας γυναίκας στο χώρο θα ανατρέψει κάποια από τα αρχικά δεδομένα, θα αποκαλύψει τα ψέματα που λέγονται εκατέρωθεν και θα οδηγήσει τα πράγματα στα άκρα• θα τους παρασύρει και θα τους επαναφέρει, θα τους «υποτάξει» ως αφέντρα και στο τέλος θα τους μαγειρέψει σαν καθώς πρέπει οικοδέσποινα. Εξάλλου οι ασκοί του Αιόλου έχουν ήδη ανοίξει και έξω από το παράθυρο η ανεμοθύελλα σαρώνει τα πάντα, κυριολεκτικά και μεταφορικά.

Γ. Κούβας, *Καρμπόν* (2017)

Στην Αθήνα του σήμερα, ένας σύγχρονος αντιήρωας, ο Άρης Κοντός προσπαθεί να επιβιώσει μέσα σε μια άχρωμη καθημερινότητα. Απομονωμένος στο σπίτι του, άτολμος, με μόνη του κοινωνική του επαφή τις λίγες συζητήσεις με τον άμεσο συνεργάτη του, ο ήρωας προτιμάει να ζει μια παράλληλη ζωή σε chat rooms στο internet και σε βιντεοπαιχνίδια, όπου φαντασιώνεται νίκες. Ένα ατύχημα εν ώρα εργασίας θα του χαρίσει μια υπερδύναμη, μία οξύτατη ακοή. Ο ήρωας θα χρησιμοποιήσει αυτή τη δύναμη με ένα αναπάντεχο τρόπο. Θα αρχίσει να παρακολουθεί τον κάτοικο του ρετιρέ της πολυκατοικίας του, τον bon viveur ζωγράφο Φίλιππο Ροδόπουλο και, μέσα από την ικανότητά του, μαθαίνει τα πάντα για το πρότυπό του, αντιγράφει τη ζωή του, μιμείται τους τρόπους του και σταδιακά οδηγείται στην εμμονή, σε μια κατάσταση όπου η ταυτότητά του αρχίζει να χάνεται μέσα από την ταύτιση με τη ζωή του Ροδόπουλου. Το τέλος θα έρθει καθαρικά, οδηγώντας τον ήρωα σε ένα δύσβατο αλλά λυτρωτικό μονοπάτι αυτογνωσίας.

Ο Γιώργος Κούβας, με το πρώτο του μυθιστόρημα, μιλάει απευθείας και χωρίς χρονοτριβή, με γλώσσα στρωτή και άμεση, για την δυσκολία του σημερινού ανθρώπου να ανταποκριθεί στις σύγχρονες απαιτήσεις, ένα θέμα που αγγίζει όχι μόνο την ελληνική πραγματικότητα αλλά αποτελεί οικουμενικό φαινόμενο. Η έξυπνη κεντρική ιδέα του συγγραφέα ξεδιπλώνεται σε μια ιστορία με αρκετές ανατροπές που προσφέρεται για διασκευή του μυθιστορήματος στο θέατρο.

Μ. Μάτεσις, *Η Βουή* (1996)

Μια απειλητική βουή απλώνεται σε ένα Μουσείο που ταυτόχρονα είναι και το παλάτι των Ατρείδων στις Μυκήνες. Τα αγάλματα που θα ζωντανέψουν δεν είναι άλλοι από την Κλυταιμνήστρα, την Ηλέκτρα και τον Αίγισθο που βρίσκονται στο μεταίχμιο μεταξύ ύπαρξης και ανυπαρξίας σε μια ατελείωτη αναμονή του Ορέστη από τον οποίο περιμένουν «τη λύτρωση». Έργο τελετουργικό, μυστικιστικό που φτιάχνει μια αόρατη κλωστή μεταξύ του μύθου και αυτού που θεωρούμε πραγματικότητα.

Το πρόγραμμα μπορούν να παρακολουθήσουν άτομα με κινητικές αναπηρίες, αλλά και με ακουστικά προβλήματα, καθώς θα εξασφαλισθούν οι προϋποθέσεις συμμετοχής τους.

Επίσης στο πλαίσιο του προγράμματος θα πραγματοποιηθούν διοργανωθούν διαλέξεις και στρογγυλά τραπέζια και θα εκδοθούν δύο αφιερωματικοί συλλογικοί τόμοι με κείμενα διακεκριμένων μελετητών και ακαδημαϊκών.

Το Δημοτικό Θέατρο Πειραιά, επιμένοντας σε μια θεατρική και κοινωνική εκπαιδευτική πολιτική, η οποία θα αφορά σε ένα ευρύτερο κοινωνικό σύνολο, υλοποιεί το Ευρωπαϊκό Πρόγραμμα με θέμα: Η δυναμική του Ελληνικού Λόγου στο Θέατρο, τριετούς διάρκειας (2018 - 2020), με στόχο να γίνει θεσμός στα πολιτιστικά δρώμενα του Πειραιά αλλά και της Περιφέρειας

Αττικής.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ανοιχτές πρόβες - *Ο Στρατηγός* - Μ. Τσίτας, σκην. Ρ. Πατεράκη

- Τρίτη 12 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Δευτέρα 18 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Τρίτη 19 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Τετάρτη 27 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Πέμπτη 28 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Παρασκευή 5 Απριλίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Σάββατο 6 Απριλίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Δευτέρα 8 Απριλίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00

Παραστάσεις - *Ο Στρατηγός* - Μ. Τσίτας, σκην. Ρ. Πατεράκη

- Δευτέρα 6 Μαΐου 10.00 ή 12.00
- Τρίτη 7 Μαΐου 19.30 ή 21.30
- Τετάρτη 8 Μαΐου 10.00 ή 12.00
- Πέμπτη 9 Μαΐου 10.00 ή 12.00
- Παρασκευή 10 Μαΐου 10.00 ή 12.00

Ανοιχτές Πρόβες - *Με δύναμη από την Κηφισιά* - Ε. Κεχαΐδη - σκην. Ν. Διαμαντής

- Τετάρτη 13 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Πέμπτη 14 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Τετάρτη 20 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Πέμπτη 21 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Τρίτη 26 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Τετάρτη 3 Απριλίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Πέμπτη 4 Απριλίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Τρίτη 9 Απριλίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00

Παραστάσεις - *Με δύναμη από την Κηφισιά* - Ε. Κεχαΐδη - σκην. Ν. Διαμαντής

- Δευτέρα 13 Μαΐου 19.30 ή 21.30
- Τρίτη 14 Μαΐου 19.30 ή 21.30
- Τετάρτη 15 Μαΐου 10.00 ή 12.00
- Πέμπτη 16 Μαΐου 10.00 ή 12.00
- Παρασκευή 17 Μαΐου 10.00 ή 12.00

Ανοιχτές πρόβες - *Ο Φονιάς* - Μ. Ευθυμιάδη σκην. Κ. Κάραλη

- Παρασκευή 15 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Κυριακή 17 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Παρασκευή 22 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Κυριακή 24 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Παρασκευή 29 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Κυριακή 31 Μαρτίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Δευτέρα 1 Απριλίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00
- Τρίτη 2 Απριλίου 10.00-12.00 ή 12.00 - 14.00

Παραστάσεις - *Ο Φονιάς* - Μ. Ευθυμιάδη σκην. Κ. Κάραλη

- Δευτέρα 20 Μαΐου 19.30 ή 21.30
- Τρίτη 21 Μαΐου 19.30 ή 21.30
- Τετάρτη 22 Μαΐου 10.00 ή 12.00
- Πέμπτη 23 Μαΐου 10.00 ή 12.00
- Παρασκευή 24 Μαΐου 10.00 ή 12.00

**** Το πρόγραμμα με θέμα: Δημιουργία και καθιέρωση στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά του Φεστιβάλ "Η δυναμική του Ελληνικού Λόγου στο Θέατρο", πραγματοποιείται στο πλαίσιο του Περιφερειακού Επιχειρησιακού προγράμματος «Αττική» (2014 - 2020) το οποίο συγχρηματοδοτείται από το ευρωπαϊκό Ταμείο περιφερειακής Ανάπτυξης (ΕΤΠΑ).**

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Ταμείο
Περιφερειακής Ανάπτυξης

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

